

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/69/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1109244761
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Elena Kúšová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1109244761.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kúšovej a členiek senátu JUDr. Tatiany Pastierikovej a JUDr. Dany Šiffalovičovej v právnej veci žalobcu: F. Š. N. - KINEKUS, Rosinská 8449/13, 010 08 Žilina, IČO: 17 866 375, právne zastúpený: JUDr. Ivan Glovniak, advokát, D. Dabača 2748/28, 010 01 Žilina, proti žalovanému v 1. rade: ČSOB Leasing, a.s, Panónska cesta 11, 852 01 Bratislava, IČO: 35 704 713, právne zastúpený: JUDr. Daniel Čulman, advokát, Lietavská 3,851 06 Bratislava, v 2. rade: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866, v 3. rade: HDI Assicurazioni S.p.A., Via Abruzzi 10, 00187 Rím, Taliansko, IČO: 04349061004, právne zastúpený: JUDr. Ladislav Udvaros, advokát, Advokátska kancelária DETVAI, LUDIK, MALÝ, UDVAROS, Cukrová 14, 813 39 Bratislava, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 31Cb/201/2009-419 zo dňa 21.6.2017 v znení opravného uznesenia zo dňa 26.2.2019, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 31Cb/201/2009-419 zo dňa 21.06.2017 v znení opravného uznesenia zo dňa 26.2.2019 vo výroku I. a II. potvrdzuje.

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 31Cb/201/2009-419 zo dňa 21.06.2017 v znení opravného uznesenia zo dňa 26.2.2019 vo výroku III. zrušuje.

Žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade má voči žalobcovi právo na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobu voči všetkým žalovaným zamietol, žalovanému v 1. rade a žalovanému v 3. rade priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu, a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť trovy konania titulom prekladateľského úkonu.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou voči žalovanému VB Leasing domáhal, aby súd určil že výlučným vlastníkom motorového vozidla J. ŠPZ: H.-XXX-AK je žalobca, a to titulom Leasingovej zmluvy zo dňa 31.05.2006 a Kúpnej zmluvy zo dňa 17.06.2009. Pri prepise vozidla na žalobcu dňa 09.07.2009 došlo zo strany Policajného zboru k zaisteniu uvedeného vozidla z dôvodu zistenia, že pochádza z trestnej činnosti. Následne bolo vozidlo dané do úschovy Obvodného oddelenia Policajného zboru v Kysuckom Novom Meste, ktoré pre účely vydania vozidla vyžadovalo rozhodnutie súdu. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že v súlade s leasingovou zmluvou previedol vlastnícke právo k vozidlu na žalobcu, pričom medzi nimi nebol žiaden spor o určenie vlastníckeho práva k vozidlu, žalovaný nikdy žiadnym spôsobom nespochybňoval nadobudnutie vlastníckeho práva k predmetu leasingu žalobcom. Žalovaný namietol svoju pasívnu legitimáciu v predmetnej právnej veci a zároveň neexistenciu právneho záujmu na určení vlastníckeho práva k vozidlu medzi žalobcom a žalovaným. Následne žalobca vo svojom vyjadrení poukázal na to, že v danom prípade nie je potrebné preukazovať

naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva k predmetnému vozidlu, nakoľko tento vyplýva priamo z § 21 ods. 9 zákona č.171/1993 Z.z.. Ďalej uviedol, že z dôvodu všeobecne formulovaného uplatnenia vlastníckeho práva spoločnosťou Assicurazioni S.p.A., nie je možné uzavrieť, z akého titulu sa táto spoločnosť domnieva, že je vlastníkom predmetného vozidla.

2. Uznesením zo dňa 13.12.2013 konajúci súd pripustil, aby do konania na strane žalovaného ako žalovaný v II. rade vstúpilo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a taktiež pripustil zmenu petitu tak, že bude znieť: Súd určuje, že navrhovateľ F. Š. N. - KINEKUS, s miestom podnikania 9. Mája 1181/50, 024 04 Kysucké Nové Mesto, IČO: 17 866375, je výlučným vlastníkom motorového vozidla J. M., VIN: I., ŠPZ: H.-XXXAK.

Žalobca nie je povinný uhradiť Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866 nevyhnutné náklady, ktoré vznikli v súvislosti so zaistením motorového vozidla značky J. M. XX,XX, VIN: I., evidenčné číslo H.-XXXAK, G. farby a jeho úschovou.

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava IČO: 00 151 866 je povinné vydať navrhovateľovi nákladné motorové vozidlo značky J. M. XX,XX, VIN: I., ŠPZ: H.-XXXAK.

3. Žalovaný v 2. rade vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol, že dňa 12.07.2009 bolo cestou SIRENE - Taliansko, oznámené Národnej ústredni SIRENE, že predmetné motorové vozidlo je predmetom pátrania v súvislosti s trestným činom krádeže a jeho majiteľom je Narder Autoveicoli Sas Di Michele, Massimo and C. Vykonanou expertízou sa potvrdilo, že ide o vozidlo pochádzajúce z uvedenej krádeže a že bolo na Slovensko dovezené dňa 26.04.2006 a následne prihlásené na meno S. Y.. Listom zo dňa 18.09.2009 žalobca požiadal OO PZ Kysucké Nové Mesto o vrátenie zaisteného motorového vozidla a listom zo dňa 19.11.2009 ho upovedomil o podaní žaloby na určenie vlastníckeho práva na Okresnom súde Bratislava I. Národnej ústredni SIRENE bolo listom zo dňa 06.05.2010 oznámené, že vlastníkom predmetného vozidla je poisťovňa HDI Assicurazioni S.p.A.. Vzhľadom na skutočnosť, že si na uvedené motorové vozidlo uplatnilo vlastnícke právo viacero osôb, vznikli pochybnosti o vlastníckom práve k motorovému vozidlu, čo odôvodňovalo povinnosť príslušníka Policajného zboru konať v zmysle § 21 ods. 9 zákona č. 171/1993 Z.z.. Uviedol, že žalobca bol správne poučený príslušníkom Policajného zboru o skutočnosti, aby si uplatnil svoj nárok v občianskom súdnom konaní v stanovenej lehote a mal za to, že vykonával úschovu predmetného motorového vozidla oprávnené. Namietal predčasnosť návrhu na vydanie motorového vozidla a tiež nedostatok pasívnej legitimácie a navrhol, aby súd žalobu voči žalovanému v 2. rade zamietol.

Žalobca vo svojom vyjadrení uviedol, že žalovaný v 2. rade doteraz nepreukázal, že iná osoba by si relevantne uplatnila vlastnícke právo k predmetnému vozidlu a nepreukázal ani vznik relevantných pochybností o vlastníckom práve žalobcu, a preto neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k jeho obrane spočívajúcej v tom, že vozidlo žalobcu zadržuje oprávnené. Poukázal, že voči žalovanému v 2. rade sa nedomáha určenia vlastníckeho práva, ale domáha sa vydania predmetného motorového vozidla a určenia, že nie je povinný zaplatiť žalovanému nevyhnutné náklady, ktoré mu vznikli v súvislosti so zaistením veci a s jeho úschovou.

4. Uznesením súdu zo dňa 11.12.2014 súd pripustil, aby do konania na strane žalovaného ako žalovaný v III. rade vstúpila spoločnosť HDI Assicurazioni S.p.A. so sídlom Via Abruzzi 10, 00187 Rím, Taliansko, IČO: 04349061004.

5. Súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávania, vykonal dokazovanie a zistil nasledovný skutkový stav. Žalobca so žalovaným v 1. rade (pôvodne s právnym predchodcom VB LEASING SK) dňa 31.05.2006 uzatvoril Leasingovú zmluvu č. X. k predmetu vozidla „J. M., VIN: I., ŠPZ: XCM-XXXX“. Po uplynutí dojednanej doby leasingu došlo na základe kúpnej zmluvy zo dňa 17.06.2009 k prevodu vlastníckeho práva k predmetnému vozidlu na žalobcu. Po nadobudnutí vlastníckeho práva žalobcu k predmetnému vozidlu J., došlo pri prepise vozidla dňa 09.07.2009 zo strany Obvodného oddelenia Policajného zboru SR Žilina - východ, pod č.p. ORP-1673/OPP-V-2009, v zmysle § 21 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. k zaisteniu vozidla J. z dôvodu, že v rámci policajného šetrenia bolo zistené, že uvedené vozidlo pochádza z trestnej činnosti. Predmetné vozidlo sa nachádzalo v úschove Obvodného oddelenia Policajného zboru v Kysuckom Novom Meste, ktoré pre účely vydania vozidla oprávnenému vlastníkovi vyžadovalo rozhodnutie súdu ako titul, preukazujúci vlastnícke právo k danému vozidlu.

Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázané, že dňa 08.07.2009 o 16:51 hod. počas vykonávania úkonov na ODI KNM pri zmene vlastníka nákladného motorového vozidla, N., G. farby zn. J. M. XX,XX, VIN:I. XXXXXXXXXX majiteľ F. Š. N.Í. KINEKUS, v lustrácii CLK bolo zistené, že po

vozidle je vyhlásené pátranie schengenských systémov pod F.:F.. Pátranie bolo telefonicky overené a potvrdené operačnými dôstojníkmi služby SIRENE a na základe týchto zistení bolo vozidlo zaistené a následne dňa 09.08.2009 prevezené do Areálu Krajského riaditeľstva PZ Žilina-Turiec. Z výsluchu F. N. vyplývalo, že predmetné vozidlo žalobca zakúpil od spoločnosti KUNSTAV s.r.o. Nitra, pričom kúpnu cenu žalobca uhradil leasingom cez spoločnosť VB LEASING SK, ktorej zaplatil 36 splátok. Nakoľko vozidlo bolo nepojazdné - porucha motora, bolo odstavené v Autoservise Truck Centrum v Žiline. Ako žalobca vo svojej výpovedi uviedol, nemal vedomosť, že by predmetné vozidlo malo byť odcudzené. Predmetné vozidlo spolu s kľúčmi od vozidla bolo zaistené, o čom bolo vydané potvrdenie o zaistení veci Obvodným oddelením PZ SR Žilina-východ a žalobcovi bol doporučený postup v zmysle § 21 ods. 9 zákona č. 171/1993 Z.z., aby si uplatnil svoje vlastnícke právo k motorovému vozidlu na súde.

6. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 132 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 182 CSP, § 191 CSP, § 192 CSP, § 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“), § 261 ods. 1 a 9 ObZ, § 265 ObZ, § 137 CSP, § 80 zákona č. 99/1963 Občiansky súdny poriadok (účinného do 30.06.2016), § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 40 OZ, § 132 ods. 1 OZ, § 134 ods. 1 OZ, § 126 ods. 1 OZ, § 21 ods. 1 a 9 zákona č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za to, že žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia vlastníckeho práva k motorovému vozidlu, vydania motorového vozidla a určenia, že nie je povinný uhradiť žalovanému v 2. rade nevyhnutné náklady, ktoré vznikli v súvislosti so zaistením a úschovou predmetného motorového vozidla. Konajúci súd konštatoval, že žalovaní nielenže netvrdia, že sú vlastníkami predmetného vozidla, ale ani si vlastnícke právo neuplatňujú, preto mal zato, že žalovaní v 1. až 3. rade neboli v spore o určenie vlastníckeho práva k motorovému vozidlu pasívne vecne legitimovaní. Poukázal na to, že predmetné motorové vozidlo bolo ukradnuté a z tohto dôvodu aj zaistené políciou. Leasingová spoločnosť však nemohla previesť na žalobcu viac práv k veci, ako sama mala, a preto bola predmetná kúpna zmluva absolútne neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Ani skutočnosť, že žalobca predmetné motorové vozidlo nadobudol kúpou v dobrej viere nič nezmenila, nakoľko v občianskom práve platí zásada, že "nikto nemôže previesť na iného viac ako má", v zmysle ktorej nemožno nadobudnúť vlastnícke právo k veci od nevlastníka (ani pri existencii dobrej viery kupujúceho). Žalobca preto nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k danému vozidlu, a to ani titulom vydržania. Kupujúcemu, podľa názoru súdu, v danom prípade vznikol iba nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia spojený s nárokom na náhradu škody. Súd prvej inštancie mal za to, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný v 2. rade postupoval v súlade so zákonom č. 171/1993 Z.z., rozhodnutím o zaistení a úschove vozidla si splnil svoju zákonnú povinnosť, zároveň vyzval osoby, aby si svoj nárok uplatnili podaním žaloby na súde, a teda nešlo o neoprávnený zásah do vlastníckeho práva žalobcu. Nakoľko k zaisteniu uvedeného vozidla došlo zo zákonných dôvodov, konajúci súd mal za to, že žaloba v časti určenia že žalobca nie je povinný uhradiť žalovanému v 2. rade nevyhnutné náklady, bola podaná predčasne. Zároveň konštatoval, že žalobca neosvedčil naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pretože takéto určenie nie je spôsobilé privodiť mu priaznivejšie právne postavenie, pretože žalobca je vlastníkom predmetného zaisteného vozidla, nakoľko v danom spore nebolo preukázané, že by si ešte niekto iný uplatnil vlastnícke právo k predmetnému zaistenému vozidlu. Vzhľadom na uvedené súd žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému v 1. a 3. rade priznal 100 % náhradu trov konania.

7. Proti rozsudku č.k. 31Cb/201/2009-419 zo dňa 21.06.2017 podal odvolanie žalobca, a to voči jeho druhému výroku v časti označenej I., t.j. voči výroku, ktorým súd žalobu voči žalovanému v 2. rade zamietol a taktiež voči prvému a tretiemu výroku v časti označenej II., t.j. voči výroku, ktorým súd priznal žalovanému v I. rade a žalovanému v 3. rade právo na náhradu trov konania a taktiež voči výroku označenému III., ktorým súd uložil povinnosť žalobcovi zaplatiť na účet súdu trovy konania titulom prekladateľského úkonu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje podanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

Žalobca v odvolaní označil závery súdu prvej inštancie o tom, že žalobca nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k motorovému vozidlu za nesprávne, nakoľko odsek 31. je v rozpore s odsekmi 12. a 31. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Nesúhlasil s názorom konajúceho súdu o absolútnej neplatnosti

kúpnej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade, pretože v konaní nebolo preukázané, že by predmetné motorové vozidlo bolo skutočne odcudzené a predovšetkým, súd mal správne právne posúdiť vec v zmysle § 446 Obchodného zákonníka. Mal za to, že následne nebol správny ani záver súdu o tom, že nie je podstatná skutočnosť, že žalobca nadobudol predmetné vozidlo v dobrej viere, ale táto skutočnosť potvrdzuje nadobudnutie vlastníckeho práva aj v prípade, ak by sa teoreticky preukázalo, že predmetné motorové vozidlo bolo odcudzené. Záver súdu o tom, že žalobca nemohol nadobudnúť vlastnícke právo ani titulom vydržania považoval takisto za nesprávny, keďže vydržanie je originárnym spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva. Namietal, že súd dostatočne nerozlišoval medzi zaistením vozidla a uložením vozidla do úschovy, na ktoré musia byť splnené rozdielne podmienky. Ďalej uviedol, že súd prvej inštancie posudzoval skutkový stav, týkajúci sa zaistenia vozidla, na základe nesprávneho znenia ustanovenia § 21 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z., pretože zákon v čase zaistenia neupravoval ako dôvod, že po vozidle pátra polícia iného štátu, ktorý ako dôvod tvrdil žalovaný vo vyjadrení zo dňa 25.04.2014. Žalobcovi nebolo zrejmé, akým spôsobom súd dospel k zisteniu, že predmetné vozidlo bolo zaistené z dôvodu, že pochádzalo z trestnej činnosti. Namietal, že ak súd v rozpore s tvrdením žalovaného v 2. rade dospel k záveru, že vozidlo bolo zaistené z dôvodu, že pochádza z trestnej činnosti, tak je potrebné uviesť, že nebolo preukázané, že vozidlo skutočne pochádzalo z trestnej činnosti, nebolo mu zrejmé, z akých dôkazov súd dospel k takémuto zisteniu, a tak odôvodnenie rozhodnutia označil v tejto časti za nepreskúmateľné. Uviedol, že aj keby bolo teoreticky preukázané, že vozidlo pochádzalo z trestnej činnosti, tak samotná táto skutočnosť neopravňovala policajta k zaisteniu veci. Policajt by bol oprávnený zaistiť vec iba na vykonanie potrebných úkonov, ktorých potrebu vykonania súd nezistil a ani nesprávne nezisťoval, a tak dospel k nesprávnemu zisteniu, že došlo k oprávnenému zaisteniu vozidla. Mal za to, že pokiaľ by bolo preukázané, že vozidlo pochádzalo z trestnej činnosti, vznikla povinnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní konať podľa Trestného poriadku a nie podľa zákona č. 171/1993 Z.z.. V tomto kontexte uviedol, že súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe, pričom tento odklon v rozpore so zákonom dôkladne neodôvodnil keď vyhodnotil, že polícia v tomto prípade správne postupovala podľa zákona č. 171/1993 Z.z.. Konštatoval, že pokiaľ by aj polícia bola oprávnená zaistiť vec, tak zaistenie veci mohlo trvať najviac 90 dní, pričom na oprávnené zadržiavanie vozidla dlhé roky, by museli byť dané zákonné podmienky pre uloženie vozidla do úschovy ku dňu uloženia vozidla do úschovy, t.j. v zmysle vyjadrenia žalovaného ku dňu 09.07.2009. Žalobca nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaný v 2. rade si splnil svoju povinnosť, keď rozhodol o zaistení a úschove vozidla z dôvodu, že si na predmetné vozidlo robia nárok viaceré osoby, pretože ku dňu 09.07.2009 si robil nárok na vozidlo iba žalobca, tak ako aj až do rozhodnutia súdu v tomto konaní. Ako vnútorne odporujúcu, v rámci odôvodnenia rozsudku, žalobca označil skutočnosť, že skutkové zistenie, že si na vozidlo robili nárok viaceré osoby, bolo v časti 31. odôvodnenia rozsudku použité ako dôvod na uloženie vozidla do úschovy, ale na druhej strane v rámci odseku 33. odôvodnenia samotný súd dospel k záveru, že nebolo preukázané, že by si ešte niekto uplatnil vlastnícke právo k predmetnému vozidlu, a tak nebol daný naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva. Rozporuplnosť napadnutého rozsudku videl aj v tom, že súd prvej inštancie dospel k zisteniu, že neoprávnenosť zásahu žalovaného v 2. rade do vlastníckeho práva žalobcu, by prichádzala do úvahy iba v prípade, ak by súd rozhodol, že žalobca je vlastníkom vozidla, pričom sám súd túto žalobu zamietol z dôvodu, že nebolo preukázané, že by si niekto uplatnil vlastnícke právo k predmetnému zaistenému vozidlu. Tiež uviedol, že ak by sa potvrdilo, že zaistená vec pochádzala z trestnej činnosti, policajt by bol povinný zaistenú vec neodkladne odovzdať príslušnému orgánu činnému v trestnom konaní, čo vylučovalo uloženie vozidla do úschovy. Žalobca okrem toho namietal nedostatočnosť a nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozhodnutia o trovách, nakoľko pozostávalo iba z uvedenia niektorých ustanovení CSP. Ďalej namietal neurčitost' a nevykonateľnosť výroku III., o ktorom nebola v odôvodnení rozsudku ani zmienka. Žalobca dodal, že žalobu podal pod hrozbou štátneho donútenia zo strany polície, a zároveň že žalovaný v 2. rade svojím protiprávnym konaním zaviniť potrebu prekladateľského úkonu, a preto by mal on nahradiť trovy konania ostatným stranám, resp. išlo o dôvody hodné osobitného zreteľa, a tak žiaden z účastníkov nemal nárok na ich náhradu. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil v odvolaní napadnutej časti tak, že žalovaný v 2. rade je povinný vydať žalobcovi nákladné motorové vozidlo značky J. M. XX,XX, VIN: I., EČV: H.- XXX AK, G. farby a zrušil prvý a tretí výrok v časti označenej II., t.j. výrok, ktorým súd prvej inštancie priznal žalovanému v 1. a 3. rade právo na náhradu trov konania a zrušil výrok označený ako III., ktorým súd uložil povinnosť žalobcovi zaplatiť na účet súdu trovy konania titulom prekladateľského úkonu, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vec v časti prvého a tretieho výroku v časti označenej II. vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie a priznal žalobcovi právo na náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania v celom rozsahu voči žalovanému v 2. rade.

8. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný v 2. rade podaním doručeným súdu dňa 31.10.2017, ktorý sa v celom rozsahu stotožnil s napadnutým rozhodnutím. Uviedol, že žalovaný v 2. rade si nikdy nerobil nárok na predmetné vozidlo a v držbe ho mal len z dôvodu vzniku pochybností o tom, komu má byť zaistená vec odovzdaná. Mal za to, že vec bola uložená do úschovy v súlade so zákonom. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

9. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný v 1. rade podaním doručeným súdu dňa 03.11.2017, v ktorom uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny. Odôvodnenie rozhodnutia o trovách považoval za postačujúce a v súdnej praxi bežné, pričom dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol, vyplývajú z odôvodnenia napadnutého rozsudku. Uviedol, že žalobca namiesto späťvzatia žaloby voči žalovanému v 1. rade trval na podanej žalobe, čím zapríčinil vznik trov konania. Dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP podľa jeho názoru dané neboli a žalobca ich v konaní nepreukázal, preto navrhol aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a priznal žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

10. K vyjadreniam žalovaného v 1. a 2. rade sa vyjadril žalobca podaním zo dňa 10.01.2018. Žalobca uviedol, že v konaní pred súdom prvej inštancie nebola preukázaná oprávnenosť zadržavania predmetného vozidla. Namietal, že platné znenie § 21 zákona č. 171/1993 Z.z. neupravovalo možnosť zaistiť vozidlo z dôvodu, že došlo k požiadaniu o spoluprácu pri odovzdaní vozidla do trestného konania, ale iba pre vykonanie potrebných úkonov, ktorých potrebu vykonania však žalovaný v 2. rade nikdy netvrdil. Uviedol, že žalovaný v 2. rade úmyselne zamieňal pojmy predmet trestného konania a pátranie polície iného štátu po vozidle, nakoľko v predmetnom čase nebola polícia oprávnená zaistiť vozidlo iba z dôvodu, že po ňom pátrala polícia iného štátu. Mal za to, že ani v prípade pripustenia pravdivosti uvedeného tvrdenia, nemohla vzniknúť úschova podľa § 21 ods. 9 zákona č. 171/1993 Z.z., pričom žalobcovi nikdy nebolo doručené rozhodnutie o uložení vozidla do úschovy. Taktiež žalobca tvrdenia žalovaného v 1. rade týkajúce sa trov konania považoval za nesprávne. Namietal, že súd prvej inštancie bol povinný vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s tvrdeniami žalobcu o trovách konania a nebolo mu zrejmé, prečo súd niektorým žalovaným náhradu trov konania priznal a žalovanému v 2. rade nepriznal.

11. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého uznesenia v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné potvrdiť, nakoľko je vo výroku vecne správny.

12. Podľa § 21 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore (ďalej len „zákon o policajnom zbore“) v znení účinnom v danom čase, policajt je oprávnený zaistiť na vykonanie potrebných úkonov vec, ak má podozrenie, že tá súvisí so spáchaním trestného činu alebo priestupku a jej zaistenie je potrebné na zistenie skutkového stavu veci alebo na rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní, alebo na rozhodnutie orgánu v konaní o priestupku. Policajt vydá osobe, ktorej bola vec zaistená, potvrdenie o zaistení veci s presným opisom veci, ktorý umožní zaistenú vec identifikovať. Zaistenie veci môže trvať najviac 90 dní, ak tento zákon neustanovuje inak.

13. Podľa § 21 ods. 9 zákona o policajnom zbore v znení účinnom v danom čase, ak vzniknú pochybnosti o tom, či zaistená vec patrí osobe, ktorej bola zaistená, alebo ak si na zaistenú vec uplatní právo iná osoba, útvar Policajného zboru uloží zaistenú vec do úschovy a písomne to oznámi týmto osobám, pričom im v písomnom oznámení odporučí, aby si v lehote do 60 dní odo dňa doručenia písomného oznámenia uplatnili vlastnícke právo alebo iné právo na zaistenú vec na príslušnom súde. Osoba, ktorá si uplatnila právo na zaistenú vec na súde, je povinná v lehote podľa predchádzajúcej vety oznámiť útvaru Policajného zboru, ktorý zaistenú vec uložil do úschovy, na ktorom súde si toto právo uplatnila. Po rozhodnutí súdu o vrátení zaistenej veci oprávnenej osobe, je táto povinná uhradiť útvaru Policajného zboru nevyhnutné náklady, ktoré vznikli v súvislosti s jej zaistením a úschovou, ak súd nerozhodne inak. Ak si osoba na príslušnom súde v lehote podľa prvej vety nárok neuplatnila, zaistená vec sa stáva majetkom štátu a útvar Policajného zboru ju neodkladne odovzdá ministerstvu do správy.

14. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

15. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

16. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho, kto existenciu týchto skutočností tiež tvrdí.

17. Odvolací súd sa stotožňuje s výrokom súdu prvej inštancie, ktorým zamietol žalobu voči žalovanému v 2. rade, nestotožňuje sa však s jeho odôvodnením. Žalobca správne poukázal na rozporuplnosť bodov 31. a 33 odôvodnenia rozhodnutia. Rovnako mal pravdu v tom, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko danú situáciu mal správne právne posúdiť podľa § 446 Obchodného zákonníka, ktorý upravuje výnimku zo zásady nemo plus iuris. Na druhej strane odvolací súd považuje za správne konštatovanie súdu prvej inštancie o zákonnosti postupu žalovaného v 2. rade, i keď aj na tomto mieste odôvodnenie obsahuje niektoré žalobcom vytýkané nedostatky. Odvolací súd má za to, že žalobca v uvedenom prípade neunesol dôkazné bremeno pri preukazovaní tvrdenia o neoprávnenosti zásahu do jeho vlastníckeho práva. V konaní nebolo preukázané, že žalovaný v 2. rade zadržoval dané motorové vozidlo neprávnou, a teda že by išlo o neoprávnený zásah do vlastníckeho práva žalobcu. Naopak, odvolací súd zastáva názor, že v zmysle ustanovenia § 21 ods. 1 a 9 zákona o policajnom zbore, došlo k zaisteniu veci a jej úschove oprávnene a zákonne. V Potvrdení o zaistení veci zo dňa 09.07.2009, ktoré vydalo Obvodné oddelenie Policajného zboru SR Žilina-východ, bol uvedený dôvod, že zaistená vec je potrebná na vykonanie úkonov, pretože vzniklo podozrenie, že táto vec súvisí so spáchaním trestného činu alebo priestupku a je potrebná na zistenie skutkového stavu veci alebo na rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní, alebo na rozhodnutie orgánu v konaní o priestupku podľa § 21 ods. 1 zákona o policajnom zbore. Následne písomným oznámením Obvodného oddelenia policajného zboru Kysucké Nové Mesto zo dňa 22.09.2009 bolo žalobcovi oznámené, že zaistené motorové vozidlo bolo v súlade s § 21 ods. 9 zákona o policajnom zbore uložené do úschovy a žalobca bol súčasne odporučený na ďalší postup v súlade so zákonom. Zároveň, dňa 22.09.2010 si na vozidlo uplatnila nárok tretia osoba, na základe čoho možno dospieť k záveru, že úschova bola i naďalej oprávnená. Na základe uvedeného možno konštatovať, že žalovaný v 2. rade žiadnym spôsobom neporušil ustanovenia Zákona o policajnom zbore, postupoval v súlade s § 21 ods. 1 a 9 uvedeného zákona a zaistenie i úschova predmetného vozidla boli oprávnené. Keďže žalovaný v 2. rade nezadržoval žalobcovu vec neoprávnene, nárok uplatnený reivindikačnou žalobou nemožno žalobcovi priznať. Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že napriek zmieneným nedostatkom odôvodnenia, je rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku I. vecne správne.

K odvolaniu žalobcu proti výroku II. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie priznal žalovanému v 1. a 3. rade 100 % náhradu trov konania odvolací súd uvádza nasledovné. Súd prvej inštancie správne rozhodol o trovách konania voči žalovanému v 1. a 3. rade, pričom v odôvodnení rozsudku uviedol ustanovenia Civilného sporového poriadku, ktoré pri rozhodovaní aplikoval. Takéto odôvodnenie považuje odvolací súd za dostatočné, nakoľko je v súdnej praxi bežné a rovnako dôvody, pre ktoré tak konajúci súd rozhodol, vyplývajú z obsahu rozhodnutia. Odvolací súd dodáva, že je zodpovednosťou žalobcu správne určenie subjektov na strane žalovaného. Nakoľko žalobca nesprávne určil pasívne vecne legitimované subjekty v konaní, zaviniel tak trovy konania, ktoré je povinný uvedeným subjektom nahradiť.

Odvolací súd má tiež za to, že v konaní neboli zistené dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, preto nie je dôvod, aby súd nepriznal náhradu trov konania. K tvrdeniu žalobcu, v zmysle ktorého mu nebolo zrejmé, prečo konajúci súd niektorým žalovaným priznal náhradu trov konania a žalovanému v 2. rade ju nepriznal, odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 359 CSP, v zmysle ktorého sa uvedeným argumentom žalobcu odvolací súd ďalej nezaoberal.

Odvolací súd sa nestotožňuje s výrokom III. napadnutého rozhodnutia, ktorým súd prvej inštancie uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť na účet súdu trovy konania titulom prekladateľského úkonu. Žalobca

správne poukázal na ustanovenie § 155 ods. 2 CSP, podľa ktorého trovy spojené s tým, že strana koná v materinskom jazyku alebo v jazyku, ktorému rozumie, znáša štát. Nakoľko, s účinnosťou od 01.05.2017 bolo zmenené ustanovenie § 155 CSP tak, že bol vyňatý tretí odsek, v danom prípade neexistoval legitímny dôvod, aby súd zaviazal žalobcu na náhradu trov vzniknutých titulom prekladateľského úkonu, keďže takto vzniknuté trovy znáša štát.

18. Na záver považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

19. Odvolací súd s ohľadom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 31Cb/201/2009-419 zo dňa 21.06.2017 potvrdil vo výroku I. a II. ako vecne správny a vo výroku III. zrušil.

20. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s § 396 ods.1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaný v 1. a 2. rade má voči žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).